

„Биће то расадник скулптуре ...“

● Миро Вуцо о ангажованој скулптури нао средству хуманизације

РОБЕН „у орцу гује“, у ускочком Сињу (1941.), загре бачки вајар Миро Вуцо упра во је у оним зрелим година ма када унутарњи напон го ни на интензиван рад, а не ке од бора устаљују се на челу, бежећи (и подвлачећи) до сада домишљено.

Академију је завршио 1967. године у Загребу. Следице су последипломске студије и рад у мајсторској радионици Анута Аугустинчића. Седам- десетих година био је саосни вач и активан члан ликовне групе „Вијафра“, озбиљног покушаја актуелизовања до- маћих и светских збивања у култури. Покушаја, који је од почетка био осуђен на по раз пред традицијама, што, истовремено, значи да је „Вијафра“ имала успеха, јер традиције се из самозадовољ ства оштро буде само када су оправдано упрожене.

Од завршетка академије до данас Миро Вуцо је, уобича јено речено, слободан умет- ник, потпуно и доследно ок ренут вајарству. Ради, изла же, прима награде — од от- купних и оних на салонима младих, до Награде СКОЈ-а, награде „Седам секретара СКОЈ-а“, награде за скулпту ру на IX загревачком сало- ну.

● Шкрт на речима, Вуцо сваки одговор промишља, као да не воли још једном да објашњава оно што је прет- ходно рекао скулптуром...

— Које од досадашњих из ложби и до сада изведених јавних споменика сматрате, из свога угла, важнијим?

— Поред оних у земљи, мис лим да треба да поменем из- ложбе у Мајнцу, Паризу. Бу димпешти, Грчкој... Сем де сетак биста значајних особа, поменуо бих споменик Титу у Триљу, Стјепану Филипо- вићу у Олузину, Маријану Баделу у Загребу и Вељку Влаховићу у Осијеку, који ми је посебно драг.

— Који Вам је уобичајени материјал за скулптуре и ку да бисте себе — скулптора сврстали?

— Припадам ангажованој фигурацији (Крлежа је гово рио: тенденциозној), близак сам новој фигурацији. Анга жована фигурација полази од хуманих визија света и



Миро Вуцо на „Тери“

зато се служим иронијом као експресијом, као најрадикал нијом критиком ове цивили зације. Зато најчешће радим полиестером, материјалом ко јим се може одредити све што класичним није могуће. Мате ријал одређује човека, а сва та пластика око нас је апсур дан производ ове цивилиза- ције. Зато је логично своје идеје о њој изразити истим материјалом.

— Овде сте радили у гли- ни, природном материјалу...

— „Тера“ је нешто посеб- но... За четири године, ко- лико постоји, постигла је за иста могући максимум. То се види по насталим радовима, програму који се наслуђује, вајарима који су до сада би ли овде, финансијерима ко- ји су спремни да издрже... Они који воде „Теру“ заси- гурно знају шта раде!

Овде су могућности неверо- ватно велике: толико глине на једном месту ни један ве тар није никада видео! Пећ, која ће, вероватно, једног да на бити направљена, биће о- на „тачка на и“ у осмишља- вању и овековечењу „Тере“. Једног дана када грађани и структуре у Кикинди — и шире — у потпуности схвате значење „Тере“, када је ак тивно буду подржавали, ста јали иза симпозијума, могућ ности ће постати неограниче ним, а „Тера“ својеврсно о- купљалиште скулптора и ра садник скулптуре.

Хрвоје Радовановић